

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120345088
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6120345088.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej, st. a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. D. XX, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátkou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, Majerníkova 3/A, Bratislava, IČO: 42 185 190, o zaplatenie 520,25 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 11.09.2024 č. k. B1-12Csp/100/2020-173, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdzuje.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 520,25 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa domáhala od žalovaného zaplata istiny 520,25 EUR spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 520,25 EUR od 24.7.2020 do zaplata. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela 2 zmluvy o úvere: dňa 31.07.2013 zmluvu č. XXXXXXXXXX a dňa 23.04.2013 zmluvu č. XXXXXXXXXX. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedených zmlúv bola žalobkyňa povinná veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade týchto zmlúv (istiny poskytnutého úveru). Vzhľadom k tomu, že veriteľovi uhradila finančné prostriedky značne prevyšujúce plnenie zo strany veriteľa, na ktorú veriteľ nemal nárok, vzniklo veriteľovi bezdôvodné obohatenie, ktorého vydania sa žalobkyňa domáhala v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom vedenom pod sp. zn. 5C/129/2016. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom zo dňa 29.05.2017 č. k. 5C/129/2016-147, právoplatným dňa 02.05.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/23/2018-194 zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.601,26 EUR spolu s príslušenstvom z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práva na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Na základe uvedeného vznikol žalobkyni nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorého sa v tomto konaní domáha, a to vo výške 20 % zo súdom priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, ktoré považuje za primerané k

uvedeným okolnostiam. Vzhľadom k tomu, že žalovaný jej ku dňu podania žaloby dlžnú sumu nevrátil, uplatnila si zo sumy 520,25 EUR aj zákonný úrok z omeškania od 24.07.2020, čo je nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné plnenie na základe predžalobnej výzvy.

3. Na preukázanie žalobného nároku žalobkyňa navrhla vykonanie dokazovania rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 29.5.2017 č. k. 5C/129/2016-147, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.3.2018, č. k. 14Co/23/2018, predžalobnou výzvou zo dňa 17.7.2020, predžalobnou výzvou e-mailom.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že § 3 ods. 5 zákona síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Mal za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uviedla žalobkyňa, má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu považoval prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu, založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva, za jeho ďalšie sankcionovanie, čo označil za neprimerane prísne. Bol toho názoru, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Vyjadril, že primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Tvrdil, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov žalobkyni by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobkyňa bola vo svojich konaniach úspešná, preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Žiadal, aby súd pri rozhodovaní posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať, že zmluvu uzavrela vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Poukázal na to, že žalobkyňa mala možnosť si zmluvu pred podpisom prečítať. Žalovaný teda žalobkyni poskytol úver v dobrej viere, že sú jej známe zmluvné dojednania. Za spornú označil výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, ktorú žalobkyňa nijako neodôvodnila, preto ju podľa jeho názoru nie je možné považovať za primeranú.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného nesúhlasila s jeho argumentáciou, nakoľko podľa nej nezohľadňuje aktuálnu právnu úpravu ani rozhodovaciu prax v obdobných konaniach. Poukázala na to, že pokiaľ žalovaný v podanom odpore uviedol, že „Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak...“ ide o zavádzajúce tvrdenie, ktoré nemá oporu v žiadnom právnom predpise, prebral ho zrejme z iných, s vecou nesúvisiacich právnych ustanovení, napr. zákona č. 514/2003 Z. z. alebo § 442a Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný uviedol, že „má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobkyňa má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie,“ s týmto tvrdením nemožno súhlasiť, nakoľko zrejším účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia), ako aj potrestať za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia). Žalobkyňa poukázala na to, že súdy konajúce v tejto veci v rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 29.5.2017 č. k. 5C/129/2016-147 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.3.2018 č. k. 14Co/23/2018-194 deklarovali porušenie práva žalobkyne žalovaným a v merite veci rozhodli o jej ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom toto rozhodnutie

nepredstavovalo sankciu. Konštatovala, že pokiaľ žalovaný uviedol, že „je toho názoru, že žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu“ poukázala na právnu úpravu podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa platnú a účinnú do 10.6.2013, ktorá vyžadovala na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vznik a preukázanie ujmy a po 10.6.2013, kedy už nie je potrebné ujmu preukazovať a na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že žalovaný uviedol fabulované podmienky, pre ktorých nesplnenie nemá mať žalobkyňa nárok na primerané finančné zadosťučinenie, čo je v rozpore s toho času platným a účinným ustanovením § 3 ods. 5) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Okrem toho uviedla, že ujma spotrebiteľovi vznikla, minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou vymáhaním údajných nárokov žalovaného, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemal nárok, v dôsledku čoho spotrebiteľ bol nútený hájiť svoje porušené práva a domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Celý tento zdĺhavý a náročný postup, bol pre žalobkyňu, ako spotrebiteľa, nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobkyne. Zároveň poukázala na to, že primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané práve do kompetencie súdu, kde v obdobných prípadoch súdy priznávali neraz podstatne vyššiu sumu finančného zadosťučinenia, než akú si v tomto konaní uplatňuje žalobkyňa. Z uvedeného dôvodu trvala na tom, že suma vo výške 520,25 EUR je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, dlhotrvajúceho procesu hájenia jej práv primeraná. Pokiaľ žalovaný v podanom odpore uviedol, že: „žiada aby súd pri posudzovaní uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru“, bola toho názoru, že táto obrana mohla mať svoje miesto v pôvodnom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o vydaní bezdôvodného obohatenia a dokazovali sa okolnosti uzavretia samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj opomenutie povinnosti zo strany veriteľa dodržiavať obligatórne ustanovenia právnych predpisov. V tomto konaní je takéto tvrdenie žalovaného podľa žalobkyne nadbytočné, okrem iného z dôvodu, že v pôvodnom konaní už bolo deklarované porušenie práva žalobkyne, ako spotrebiteľa, ku ktorému došlo predovšetkým tým, že žalobkyňa aktívne konala, nakoľko žalovaný sa snažil vymôcť od spotrebiteľa plnenie, ktoré mu podľa spotrebiteľského práva nepatrilo, čo viedlo k vzniku súdneho konania v ktorom bolo porušenie spotrebiteľovho práva deklarované. Žalobkyňa mala za to, že žalovaný mohol vzniku súdneho sporu zabrániť (a porušenie práva nedokonat'), napr. snahou o uzatvorenie zmluvy, mimosúdne, apod., čím by k vzniku podmienky „úspešného uplatnenia práva“ na súde nedošlo, on však v konaní postupoval aj konaním na odvolacom súde, a to napriek názoru vyslovenému okresným súdom. K výške uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia poukázala na to, že táto predstavuje iba nepatrné finančné zadosťučinenie v porovnaní so sumou, ktorú sa žalovaný snažil od spotrebiteľa nezákonne vymôcť a tým výrazne ohrozil jeho majetkovú stabilitu.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 29.5.2017 č. k. 5C/129/2016-147, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.3.2018 č. k. 14Co/23/2018, predžalobnou výzvou zo dňa 17.7.2020 a zistil, že Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, právoplatným dňa 2.5.2018, v právnej veci žalobkyne A. B. proti žalovanému Pohotovosť s.r.o., o zaplatenie 2.601,26 EUR s príslušenstvom, rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2.601,26 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.859,64 EUR, počítaný od 28.6.2016 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 643,62 EUR, počítaný od 3.5.2017 do zaplatenia a zo sumy 98 EUR počítaný od 3.5.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Súd zároveň určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 601600360, uzavretá medzi stranami dňa 31.7.2013, je neplatná a určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 601600303, uzavretá medzi stranami dňa 23.4.2023 v znení: „Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,1 % ročne z poskytnutého úveru a predstavuje sumu vo výške 137,03 EUR a administratívnych nákladov na vypracovanie uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 174,97 EUR, ďalej len administratívny poplatok,“ je neprijateľná, a preto neplatná. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa sa v uvedenom konaní

domáhala zaplataenia istiny 2.601,26 EUR z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovanému vzniklo preplatením úverov poskytnutých jej žalovaným na základe dvoch zmlúv o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.7.2013 a 23.4.2013, ktoré sú bezúročné a bez poplatkov. Poukázala na to, že o administratívnom poplatku, ktorý bol upravený v zmluve nemala vedomosť, nemala vedomosť o jeho zložení a zmluvu v tomto smere nemohla ovplyvniť, preto ho treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň žiadala určiť, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, nakoľko jej uzavretie bolo podmienkou pre uzavretie zmluvy o úvere, nemohla ju odmietnuť, nebola individuálne dojednaná a nie je z nej zrejmé na akú výšku istiny je uzavretá. Okresný súd Žiar nad Hronom na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v zmluve o úvere zo dňa 31.7.2013 je uvedený úrok vo výške 39,15 % ročne, ide o úrok za poskytnutie finančných prostriedkov so splatnosťou 12 mesiacov a výšku tohto úroku označil za rozporný s dobrými mravmi. Súd zistil, že úroková miera dohodnutá stranami v tejto zmluve minimálne 3-násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, ktorá v júli 2013 činila 8,56 % ročne pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka a 12,99 % ročne pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov. V zmluve o úvere zo dňa 23.4.2013 je uvedený úrok vo výške 39,15 % ročne, ide o úrok za poskytnutie finančných prostriedkov so splatnosťou 1 roka a výšku tohto úroku označil za rozporný s dobrými mravmi. Zistil, že úroková miera dohodnutá stranami v tejto zmluve minimálne 3-násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, ktorá v apríli 2013 činila 8,19 % ročne pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka a 12,95 % ročne pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov. Na základe uvedeného obe zmluvy o úvere v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie vyhodnotil ako neplatné, vzhľadom na to žalobkyni vznikla povinnosť zaplatiť žalovanému len poskytnutú sumu úverov. Vzhľadom k tomu, že obe zmluvy sú v časti dohody o odplate neplatné, vznikla žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému z úveru zo dňa 31.7.2013 len poskytnutú sumu 1.100 EUR a z úveru zo dňa 23.4.2013 len poskytnutú sumu 350 EUR. Žalobkyňa tvrdila, že zo zmluvy zo dňa 31.7.2013 zaplatila sumu 3.603,26 EUR, čo žalovaný nerozporoval. Zo zmluvy zo dňa 23.4.2013 zaplatila sumu 448 EUR, čo žalovaný nerozporoval. Preto sumu 2.503,26 EUR z úveru zo dňa 31.7.2013 vyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie, ako plnenie bez právneho dôvodu a sumu 98 EUR z úveru zo dňa 23.4.2013 vyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie, ako plnenie bez právneho dôvodu a zaviazal žalovaného na ich zaplataenie (2.601,26 EUR) spolu s úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty určenej žalobkyňou v predžalobnej výzve, resp. odo dňa doručenia uznesenia o pripustení zmeny žaloby žalovanému. Okresný súd Žiar nad Hronom v uvedenom rozsudku konštatoval, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňajú podmienku písomnej formy, avšak neobsahujú obligatórne náležitosti zmluvy, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, a to náležitosti upravené v § 9 ods. 2 písm. b), c), f), k), preto s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. treba oba úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov. V uvedenom konaní súd dňa 2.6.2016 nariadil žalovanému predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, uzavretej stranami dňa 31.7.2013 do právoplatného skončenia veci a zároveň zakázal zamestnávateľovi žalobkyne vykonávať zrážky zo mzdy žalobkyne v prospech žalovaného. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 14Co/23/2018-194 zo dňa 13.3.2018, právoplatným dňa 2.5.2018, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, ako vecne správny potvrdil. Žalobkyňa výzvou na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 17.7.2020 vyzvala žalovaného na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 520,25 EUR podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/129/2016 deklaroval viaceré porušenia práv spotrebiteľa v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, či zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Primerané finančné zadosťučinenie žiadala zaplatiť najneskôr do 23.7.2020.

7. Súd prvej inštancie posúdil vec po právnej stránke v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. účinného od 10.6.2013, § 2 písmeno a/, b/, zákona č. 250/2007 Z. z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmlúv o poskytnutí spotrebiteľských úverov, § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmlúv o poskytnutí spotrebiteľských úverov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka.

8. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že v predmetnom konaní sa žalobkyňa, ako spotrebiteľ, domáhala zaplataenia finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. po tom, ako Okresný súd v Žiari nad Hronom rozsudkom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, právoplatným dňa 2.5.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.

14Co/23/2018-194 zo dňa 13.3.2018, zaviazal žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, ktoré mu vzniklo preplatením úverov poskytnutých žalobkyni na základe dvoch zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Súd na základe vykonaného dokazovania, rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, právoplatným dňa 2.5.2018, mal za preukázané, že žalobkyňa dňa 31.7.2013 a 23.4.2013 uzavrela so žalovaným dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v konaní na Okresnom súde Žiar nad Hronom sa domáhala zaplatenia bezdôvodného obohatenia vo výške 2.601,26 EUR, ktoré žalovanému vzniklo preplatením poskytnutých úverov. Okresný súd Žiar nad Hronom po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú obligatórne náležitosti zmluvy, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, a to náležitosti upravené v § 9 ods. 2 písm. b), c), f), k), preto s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. treba oba úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov, že obe zmluvy o spotrebiteľských úveroch obsahujú úrok za poskytnutie finančných prostriedkov, ktorých výška je v rozpore s dobrými mravmi, minimálne trojnásobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru určenú pre spotrebiteľské úvery v danom čase. Preto obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyhodnotil v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako neplatné s tým, že žalobkyni vznikla povinnosť zaplatiť žalovanému len poskytnutú sumu úverov, 1.000 EUR zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.7.2013 a sumu 350 EUR zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.4.2013. Pretože žalobkyňa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.7.2013 zaplatila 3.603,26 EUR a zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.4.2013 zaplatila 448 EUR, dospel Okresný súd Žiar nad Hronom k záveru, že suma 2.503,26 EUR z úveru zo dňa 31.7.2013 a suma 98 EUR z úveru zo dňa 23.4.2013, predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ako plnenie bez právneho dôvodu a zaviazal žalovaného na jeho zaplatenie (2.601,26 EUR), že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.4.2013 v znení: „Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru a predstavuje sumu vo výške 137,03 EUR a administratívnych nákladov na vypracovanie uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 174,97 EUR, ďalej len administratívny poplatok“, je neprijateľná a preto neplatná. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 14Co/23/2018-194 zo dňa 13.3.2018, právoplatným dňa 2.5.2018, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017 ako vecne správny potvrdil. Na základe uvedeného súd záväzkové právne vzťahy žalobkyne a žalovaného zo dňa 31.7.2013 a 23.4.2013, od ktorých žalobkyňa odvodzovala nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, vyhodnotil ako vzťahy spotrebiteľské podľa zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko zmluvy o spotrebiteľských úveroch spĺňajú zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z. z., čo medzi stranami ani sporné nebolo. Žalovaný vystupoval pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch ako obchodná spoločnosť - právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa vystupovala pri ich uzatváraní ako fyzická osoba, nepodnikateľ. Súd prvej inštancie konštatoval, že jedinou podmienkou úspešného uplatnenia nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 10.6.2013, je porušenie práva alebo povinností žalovaného podľa osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Splnenie tejto podmienky mal za preukázanú rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, právoplatným dňa 2.5.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 14Co/23/2018-194 zo dňa 13.3.2018. Mal za preukázané, že žalobkyňa si v uvedenom konaní úspešne uplatnila nárok na bezdôvodné obohatenie z titulu porušenia práva a povinností žalovaným pri uzatváraní dvoch zmlúv o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.7.2013 a 23.4.2013, ktoré obsahovali neplatné dohody o úroku, neprijateľnú zmluvnú podmienku a nemali obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods.2 písm. b), c), f), k) zákona č. 129/2010 Z. z.), a preto ich treba považovať s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročné a bez poplatkov. Poukázal na to, že zákon pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 10.6.2013 nevyžaduje, aby žalobkyni vznikla nejaká ujma. Cieľom finančného zadostučinenia je ochrana porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Konštatoval, že súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ako namietal žalovaný, pretože stačí možnosť vzniku ujmy. Bezdôvodné obohatenie na vrátenie ktorého bol žalovaný zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, právoplatným dňa 2.5.2018, nepredstavuje finančné zadostučinenie, predstavuje len vrátenie toho, čo získal bez právneho dôvodu. Až nárok na primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa predstavuje skutočnú sankciu pre žalovaného z dôvodu porušenie práva alebo povinností podľa osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, pretože až tento nárok predstavuje plnenie z

jeho majetku. Výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa závisí od úvahy súdu. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o jej výške v prejednávanej veci vychádzal z uplatnenej výšky 520,25 EUR, ktorú žalobkyňa odôvodnila ako 20 % zo sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 2.601,26 EUR, priznanej jej rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 5C/129/2016-147 zo dňa 29.5.2017, právoplatným dňa 2.5.2018. Súd prvej inštancie túto výšku finančného zadosťučinenia považoval za primeranú povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a zodpovedajúcu svojmu účelu, teda poskytnutiu satisfakcie. Podľa názoru súdu zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa 8 krát: keď žalovaný v zmluvách o úvere zo dňa 31.7.2013 a zo dňa 23.4.2013 uviedol úroky za poskytnutie finančných prostriedkov, ktorých výška je v rozpore s dobrými mravmi, minimálne 3- násobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru určenú pre spotrebiteľské úvery v danom čase, v oboch zmluvách o spotrebiteľskom úvere neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v § 9 ods. 2 písm. b), c), f), k) zákona č. 129/2010 Z. z., uzavrel so žalobkyňou neplatnú dohodu o zrážkach zo mzdy dňa 31.7.2013 a v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.4.2013 použil neprijateľnú, t. j. neplatnú zmluvnú podmienku. To pri uplatnenom primeranom finančnom zadosťučinení 520,25 EUR predstavuje sumu 65,03 EUR primeraného finančného zadosťučinenia za každé porušenie povinnosti žalovaného ($520,25 : 8 = 65,03$), čo je podľa názoru súdu prvej inštancie primerané finančné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu žalobkyne vzniknutú jej tým, že sa vrátenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého žalovanému porušením jeho povinnosti musela domáhať súdnou cestou, čo bezpochyby predstavuje pre každého človeka, hlavne človeka bez právneho vzdelania, psychickú záťaž. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa sa súdnou cestou, formou neodkladného opatrenia, musela domáhať toho, aby žalovaný nevykonával zrážky z jej mzdy na základe neplatnej dohody zo dňa 31.7.2013 a od jej uzavretia až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/129/2016 žila 5 rokov v právnej neistote. Nesúhlasil s obranou žalovaného, že priznanie požadovaného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie možné napraviť inak, pretože to nevyplýva z právneho predpisu upravujúceho tento nárok, z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Rovnako nesúhlasil ani s obranou žalovaného, že súd by pri posudzovaní uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie mal prihliadnuť na ľahostajný prístup žalobkyne pri podpisovaní zmlúv o spotrebiteľských úveroch, kedy svojím podpisom prehlásila, že súhlasí s ich obsahom a bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, pretože bolo povinnosťou žalovaného v zmluvách o úvere uviesť obligatórne náležitosti zmluvy vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. a úrok za poskytnutie finančných prostriedkov zodpovedajúci obvyklej úrokovej miere v danom čase a súd už v inom konaní, konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom rozsudkom sp. zn. 5C/129/2016-147, deklaroval porušenie práva žalobkyne, ako spotrebiteľa, ako jedinej podmienky pre uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Súd prvej inštancie vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala existenciu ujmy, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, uviedol, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a pre úspešné uplatnenie nároku na primerané zadosťučinenie spotrebiteľovi nevyžaduje, aby žalobca preukázal existenciu konkrétnej ujmy. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 uviedol, že podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Konštatoval, že citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Podotkol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri

uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Z uvedených skutočností vyvodil, že jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 24.7.2020, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú, pretože podmienku pre priznanie nároku na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. posudzuje súd, ktorý rozhoduje aj o jej výške z pohľadu primeranosti a jej priznanie má konštitutívny charakter. Dodal, že omeškanie so zaplatením primeraného finančného zadosťučinenia tak vzniká až po uplynutí lehoty určenej súdom na plnenie v rozsudku a žalovaný sa preto jej nepriznaním na základe výzvy na zaplatenie primeraného zadosťučinenia zo dňa 17.7.2020, do omeškania dostať nemohol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) podľa pomeru úspechu vo veci a úspešnej žalobkyni (neúspech len v časti príslušenstva - úrok z omeškania) priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

10. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal vo vyhovujúcej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z neprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 písm. h/ CSP). Žalovaný namietal, že neuznáva žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Zdôraznil, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Mal za to, že žalobkyni finančné zadosťučinenie neprislúcha, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie, keďže žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobkyni nevznikla. Poukázal na to, ako môže byť poskytnutá dlžníkovi právna ochrana, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, nakoľko si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Uviedol, že pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný mal za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Odmietol vyjadrenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojím konaním žalobkyni nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiadal dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov. Dôvodil, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu, a to konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného, keď žalobkyňa sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojím podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojím podpisom na zmluve ďalej prehlásila, že si zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobkyňa svoju vôľu uzavrieť každú jednotlivú zmluvu potvrdila svojím podpisom na zmluvách. Skutočnosť, že žalobkyňa dodatočne usúdila, že zmluvy sú pre ňu subjektívne nevýhodné ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný mal za to, že uzavretie zmlúv nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie jeho majetku a vlastníctva. Žalobkyňa si bola vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv a preto dobrovoľne uhradzovala všetky splátky. Uviedol, že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa, pričom niet pochyb o tom, že žalobkyňa je priemerným spotrebiteľom. V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie podľa žalovaného platí, že priemerný spotrebiteľ je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a

obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov. Preto v dôsledku uvedenej definície nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobkyne, ktorá bola pri uzavieraní zmluvy dobre informovaná avšak ľahostajná. Žalovaný bol toho názoru, že uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Konštatoval, že súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. Žalovaný mal za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Tvrdil, že žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným. Žalobkyňa ani nijakým spôsobom netvrdila a nepreukázala, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči nej. Svojím podpisom prejavila svoj súhlas s tým, že bola osobitne poučená o jednotlivých náležitostiach zmluvy. Žalobkyňa v konaní nepreukázala ani nevysvetlila, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobkyňa utrpela nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Skutočnosť, že spotrebiteľ, a teda žalobkyňa, neprejavila absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenia do predošlého stavu. Považoval finančné zadosťučinenie priznané žalobkyni (vo výške 520,25 EUR) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobkyne. Žalovaný mal za to, že takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Uviedol, že určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Dodal, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvého stupňa v napádanom rozhodnutí a považuje ich za správne. Poukázala na to, že odvolanie žalovaného je v celom rozsahu nedôvodné, pričom je v mnohom totožné s jeho vyjadreniami, ktoré prezentoval v konaní pred súdom prvej inštancie. V prvom rade namietala, že odvolanie nebolo podané včas. Tvrdila, že uvedené vyplýva zo skutočnosti, že žalovanému bolo napadnuté rozhodnutie doručené dňa 01.10.2024, čo vyplýva z elektronického súdneho spisu a vzhľadom na 15-dňovú lehotu na podanie odvolania, posledný deň tejto lehoty pripadol na deň 16.10.2024. Zo súdneho spisu mala za preukázané, že odvolanie žalovaného bolo podané až dňa 21.10.2024, a teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Z uvedeného dôvodu mala za to, že by mal odvolací súd odvolanie žalovaného odmietnuť. Z dôvodu právnej istoty, ak by odvolací súd na podané odvolanie žalovaného prihliadol, uviedla, že preukázala naplnenie všetkých štyroch podmienok koncipovaných v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Ako prvú podmienku uviedla, že žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa. Uvedená skutočnosť bola podľa žalobkyne preukázaná tak v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom vedenom pod sp. zn. 5C/129/2016, ako aj v rámci predmetného konania. Uviedla, že zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Podľa žalobkyne uvedená skutočnosť priamo vyplýva z rozhodnutí prijatých v pôvodnom konaní (porušenia v podobe nedodržania ustanovení § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ako tretiu podmienku žalobkyňa uviedla, že spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde. V tejto súvislosti uviedla, že súd v pôvodnom konaní právoplatne vyhovel jej žalobe, konštatujúc porušenie jej práv veriteľom.

Súd prvej inštancie vzal v napadnutom rozhodnutí do úvahy všetky podstatné skutočnosti predmetného právneho vzťahu, a to najmä závažnosť konkrétnych porušení práv žalovaným, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, atď. Ako jediné kritérium pre priznanie finančného zadosťučinenia uviedla žalobkyňa primeranosť, ktorá je subjektívnou kategóriou, pričom uvedené vyplýva z povahy pojmu primeranosť. Rovnako neexistujú iné dôkazy, okrem tých, na ktoré poukázala žalobkyňa, ktoré by „primeranosť“ preukazovali, a preto o jej výške rozhoduje na základe voľnej úvahy súd s prihliadnutím na návrh žalobcu. Kritéria pre posúdenie primeranosti možno vyčítať z rozhodovacej praxe. Medzi základné z nich podľa názoru žalobkyne patrí napríklad rozsah v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti, použitie neprijateľných podmienok a nekalých obchodných praktík, doba trvania protiprávneho stavu (od samotného uzatvorenia zmluvy až doposiaľ, kedy uplatnením nároku na primerané finančné zadosťučinenie dochádza k dovŕšeniu ochrany práv spotrebiteľa), nevyhnutná obrana a hájenie práv v súdnych konaniach a tým spôsobený zásah do súkromného života spotrebiteľa, miera úspešnosti v súdnom konaní atď. V tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že aj nová právna úprava nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa reflektuje kritéria na posúdenie primeranosti finančného zadosťučinenia. Táto právna úprava, aj keď sa nevzťahuje na prejednávané konanie, vychádza z konštantnej judikatúry, z ktorej sa vyabstrahovali niektoré konkrétne kritéria pre určenie primeranosti finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa poukázala na to, že sa žalovaný vo vzťahu k nej dopustil porušenia viacerých ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, Občianskeho zákonníka, spočívajúcich v absentujúcich obligatórnych náležitostiach, ako aj inkorporovania neprijateľnej zmluvnej podmienky do zmluvy o úvere. Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil v sume minimálne vo výške spolu 2.601,26 EUR. Uplatňuje si finančné zadosťučinenie len vo výške 20 % z tejto sumy. V otázke primeranosti výšky poukázala žalobkyňa na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoCsp/15/2023-219 zo dňa 28.03.2024 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4CoCsp/5/2021-151 zo dňa 25.08.2021. Zdôraznila, že suma primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú priznal žalobkyňi súd prvej inštancie, a ktorú si žalobou uplatnila je v celom rozsahu primeraná vzhľadom na neprijateľný postup žalovaného. Žalobkyňa bola ako spotrebiteľ v stave právnej neistoty takmer 5 rokov – do právoplatnosti rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní – v roku 2018. V rámci pôvodného súdneho konania, v ktorom boli konštatované násobné porušenia práv spotrebiteľa a povinností veriteľa, pričom žalobkyňa ako spotrebiteľ musela byť aktívna, musela toto konanie začať a následne hájiť svoje práva, aby bola v tomto spore úspešná a uniesla dôkazné bremeno. Mala za to, že v rámci pôvodného konania, v ktorom súd konštatoval porušenia práv spotrebiteľa a povinností veriteľa, je tiež potrebné vziať do úvahy aj rozsah porušení práv spotrebiteľa a povinností veriteľa, ku ktorým došlo zo strany veriteľa. V zmluvách o úvere absentovali obligatórne náležitosti, dôsledkom čoho bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný sa dopustil viacnásobných porušení príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a aj napriek týmto porušeniam, s ktorými je spojená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, žalovaný sa bezdôvodne obohacoval na úkor žalobkyne. Žalovaný bol v rámci pôvodných konaní zaviazaný k vydaniu bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi spolu vo výške 2.601,26 EUR s príslušenstvom. Uplatnené finančné zadosťučinenie predstavuje len 20 % zo sumy, o ktorú sa obohatil žalovaný. Žalovaný sa obohacoval aj prostredníctvom nezákonne vykonávaných zrážok zo mzdy, ktoré vykonával na podklade neprijateľnej zmluvnej podmienky a žalobkyňa bola nútená sa brániť aj formou neodkladného opatrenia. Z uvedených dôvodov bola žalobkyňa toho názoru, že uplatnená a súdom prvej inštancie priznaná suma je primeraná, a to vzhľadom na zásahy žalovaného do ekonomickej a majetkovej stability žalobkyne ako spotrebiteľa a jej rodiny. Taktiež žalobkyňa uviedla, že aj napriek tomu, že ujma nie je v súčasnosti podmienkou pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, utrpela ujmu aj v psychickej rovine, a to najmä z dôvodu dĺžky trvania protiprávneho konania zo strany žalovaného a samotného súdneho konania. Avšak v súčasnosti právna úprava týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie vznik ujmy. V súvislosti s ujmu žalobkyňa poukázala na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaný pod R 48/2022 vydaný pod sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, v ktorom Najvyšší súd konštatuje: „Zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia.“ Zhrnutím všetkých vyššie uvedených kritérií možno podľa žalobkyne dospieť k záveru, že uplatňovaná suma je v celom rozsahu primeraná a je plne v súlade s právnou

úpravou ako aj s rozhodovacou praxou. Žalobkyňa sa nestotožnila s námietkou žalovaného, že v danom prípade ide o zneužitie práva. Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 195/2012-66 zo dňa 16.08.2012, Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 58/06-28 zo dňa 15.03.2006, Uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 1917/2004 zo dňa 22.03.2005 podľa žalobkyne vyplýva, že o zneužitie práva ide v prípade, ak sa strana snaží výkonom práva úmyselne znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu v rozpore so všeobecne zákonom chránenými záujmami. V prejednávanom prípade ide preto o odlišný prípad, a síce o výkon práva spotrebiteľa riadne podporený tak právnou úpravou, ako aj rozhodovacou praxou, ktorý sa žiadnym spôsobom nesnaží získať neprimeranú výhodu, či spôsobiť ujmu žalovanému, práve naopak on je ten, ktorý sa domáha priznania nároku, ktorý mu vznikol v súlade s porušením jeho práv ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, pričom primerané finančné zadosťučinenie, ktoré sa podanou žalobou domáha, vo výške 520,25 EUR považuje, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, za primerané zadosťučinenie za porušenie jeho práv zo strany žalovaného. Ak by sa totiž mala uplatniť argumentácia žalovaného, spotrebiteľ by sa nikdy nemohol domáhať primeraného finančného zadosťučinenie, lebo podľa argumentácie žalovaného by vždy išlo o zneužitie práva a to len z dôvodu, že žalovaný akoby vôbec nesúhlasil s citovanou právnou úpravou a to nie len v prejednávanom prípade. Práve z uvedeného dôvodu, je jedným z kritérií posúdenia výšky finančného zadosťučinenie kritérium primeranosti, ktorého posúdenie je dané do kompetencie súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu zo strany žalovaného.

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že odvolanie podal v zákonom stanovenej lehote, keďže bol žalovanému napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie doručený dňa 01.10.2024 a odvolanie bolo podané dňa 16.10.2024, teda v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote. Mal za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich predošlých podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu, najmä na podanom odvolaní.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), nepovažujúc za potrebné ho doplniť ani znova zopakovať a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. V prvom rade odvolací súd posúdil, že žalovaný podal odvolanie včas, keď bol žalovanému napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie doručený dňa 01.10.2024 a odvolanie bolo podané dňa 16.10.2024, teda v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

15. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobkyne, ktorým sa domáhala zaplata náhrady nemajetkovej ujmy za porušenie jej spotrebiteľských práv žalovaným, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy správne vyhodnotil, na základe nich ustálil skutkový stav, na základe ktorého je možné prijať spoľahlivý záver, že žalobkyňa si na súde úspešne uplatnila porušenie povinností žalovaným ustanovenej mu predpismi na ochranu spotrebiteľa. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie ako i výkladu právnych predpisov a nie sú ani v rozpore s judikatúrou či súdno-aplikačnou praxou. Odvolací súd sa tak s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade vznikol žalobkyni nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to aj s právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyvodil, plne stotožnil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá aj požiadavkám v zmysle ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

16. Predmetom konania je nárok na primerané finančné zadosťučinenie, vyplývajúce z ust. § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý vzniká, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom, a to: a) spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv alebo povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi, b) je úspešný.

17. V prejednávanej veci podstatou odvolacích námietok je tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok a neexistuje dôvod na priznanie daného nároku, keďže žalobkyni nevznikla žiadna ujma. Zároveň namietal neprimeranosť výšky priznaného finančného zadostučinenia. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacími námietkami žalovaného a uvádza, že vychádzajúc z ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

18. Vychádzajúc aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 je možné konštatovať, že možno priznať primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná konkrétna ujma, či už materiálna alebo nemateriálna (morálna) a bez toho, aby spotrebiteľ musel preukazovať výšku vzniknutej ujmy, pričom jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadostučinenia je iba to, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

19. V predmetnom spore bolo preukázané, že žalobca úspešne uplatnenie porušenia jeho práv a povinností žalovanému preukázal rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 29.05.2017 č. k. 5C/129/2016-147, právoplatným dňa 02.05.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/23/2018-194, ktorými bol žalobkyni proti žalovanému priznaný nárok na zaplatenie sumy 2.601,26 EUR s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. V citovaných rozhodnutiach bolo špecifikované právo spotrebiteľa, resp. povinnosť dodávateľa, ktorá bola uzavretými úverovými zmluvami porušená.

20. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na právne závery dovolacieho súdu, vyslovené v uznesení NS SR z 25. mája 2022 sp. zn. 3Cdo/31/2020, uverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2023 pod č. 30, „13. Dostatočne komplexným prístupom k súboru vyššie odcitovaných ustanovení podľa názoru dovolacieho súdu nemožno dospieť (aj s prihliadnutím k jeho skoršej judikatúre vrátane rozhodnutí akcentovaných dovolaním) k inému záveru, než je ten, že reštriktívny prístup k interpretácii úpravy (vrátane čl. I § 3 ods. 5 poslednej vety zákona o ochrane spotrebiteľa), kladúci spotrebiteľovi do cesty pri uplatňovaní práva prekážky v konečnom dôsledku spôsobilé viesť až k upretiu zákonom garantovaného práva, aj z pohľadu splnenia záväzkov prijatých v súvislosti s členstvom Slovenskej republiky v Európskej únii, nemôže obstať. 14. Eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým sa preto javí len taký výklad úpravy urobenej aj predmetom sporu v prejednávanej veci, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej)“. Tým bolo preukázané porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa a povinností žalovaného pri uzavieraní spotrebiteľskej zmluvy so žalobcom. Bola tak splnená zákonná podmienka pre vznik nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie voči žalovanému v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

21. K odvolacej námietke žalovaného, aby súd prihliadal na osobitné okolnosti prípadu a konkrétne na to, že žalobca sám v rámci kontraktačného postupu konal ľahostajne odvolací súd uvádza, že nie je dôvodná. Odvolací súd poukazuje na to, že nie nedôsledný prístup zo strany žalobkyne bol rozhodujúcou príčinou uzavretia zmluvy, ale bolo ňou zneužitie slabšieho postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa žalovaným. Z hľadiska vedomostí a skúseností dodávateľa a spotrebiteľa s uzatváraním spotrebiteľských zmlúv ide o dva nerovnocenné subjekty. Vo väčšine prípadov spotrebiteľ nemá možnosť zmluvné podmienky, ktoré sú vopred určené dodávateľom, ovplyvniť. V súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou je možné konštatovať, že v spotrebiteľskom vzťahu má dodávateľ v prevažnej väčšine prípadov výhodnejšie, niekedy priam až dominantné postavenie. Spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana nie je schopný v danom momente pochopiť a zväziť všetky dôsledky dodávateľom predložených dokumentov a vzhľadom na ich charakter nemožno dospieť k záveru, že by v danom prípade žalobkyňa mala možnosť do obsahu predložených zmlúv akýmkoľvek spôsobom zasahovať. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Žalobkyňa ako spotrebiteľ dobromyseľne uzavierala zmluvu a

právom očakávala, že žalovaný dodávateľ ako odborník, „profesionálne znalý podnikateľ“ bude zárukou kvality.

Žalovaný v odvolaní iba zopakoval tú istú argumentáciu, s ktorou sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal. Nebolo spornou skutočnosťou, že zmluvy o úvere uzavreté boli a súdmi v pôvodnom konaní bolo konštatované porušenie povinností žalovaným ako dodávateľom.

22. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zák. č. 250/2007 Z. z. nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, s výnimkou, že toto musí byť primerané. Pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba prihliadnuť predovšetkým na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného ako dodávateľa a na jeho trvanie, na výšku úveru a priznanú výšku bezdôvodného obohatenia, ako i na určitý diskomfort pri uplatňovaní práv na súde. Nárok na primerané zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch a jeho výška má byť úmerná len rozsahu a významu porušenia povinností dodávateľa. Treba vziať na zreteľ, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú - je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel spotrebiteľ v dôsledku konania žalovaného trpieť, a zároveň funkciu sankčnú - je to určitá sankcia za to, že žalovaný pri dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Primerané finančné zadosťučinenie má byť nástrojom na odradenie dodávateľa, resp. veriteľa, od nekalých praktík, avšak na druhej strane nemá byť nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu.

23. V prejednávanej veci súd prvej inštancie pri určení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal z vyššie uvedených kritérií, keď prihliadol na výšku majetkového plnenia, ktoré dodávateľ získal na úkor spotrebiteľa (v prospech žalobkyne bolo judikované bezdôvodné obohatenie žalovaného vo výške 2.601,26 EUR). Zohľadnil aj dobu trvania protiprávneho stavu, ktorú vymedzil od uzavretia zmluvy (r. 2003) až do právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bolo žalobe žalobkyni vyhovené (r. 2018). Súd teda prihliadol na diskomfort u žalobkyne spojený so súdnym konaním, s obavami o jej majetkovú situáciu počas súdneho konania. Odvolací súd prihliadol aj na odškodnenie v iných obdobných prípadoch porušenia práv spotrebiteľa.

24. Odvolací súd dospel k záveru, že výška primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna povahe, intenzite a spôsobu zásahu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušenia spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 520,25 EUR je primeraná okolnostiam prípadu. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyni, ktorá jej vznikla konaním žalovaného. Nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a nemožno dospieť k záveru, že v rozsahu, v akom bola priznaná, dôjde k finančnému obohateniu sa žalobkyne. Žalobkyňa sa musela pre bránenie svojich majetkových práv vystaviť súdnemu konaniu proti žalovanému, preto je logické, že bola vystavená psychickému stresu z dôvodu, že žalovaný nerešpektoval právnu úpravu. Bola zasiahnutá jej majetková situácia, keď suma priznaná titulom bezdôvodného obohatenia v jej domácom rozpočte jednoznačne chýbala.

25. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalovaným uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

2 4CoCsp/3/2025

4CoCsp/3/2025-215

6120345088

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).